

отъ тука, че грѣхове тѣ ся прощавать по смърть-
та? Ако ли грѣхове тѣ съвършенно съсь никъ-
жъвъ начинъ не бы ся прощавали слѣдъ смърть-
та, не бы разбойникъ тѣ така рѣкълъ: *Смысле
мя, Господи, кога то дойдешъ въ царство то си.*
Нѣ рѣкълъ бы: *Смысле мя прѣди да умремъ и*
двата та на кръсть тѣ. (Лук. гл. 23. ст. 42).

Всякій, кой то прочете това съсь внима-
ніе, ще ся увѣри, че въ бѣдѣщый тѣ вѣкъ мо-
же да ся прости грѣхъ.

Шестый тѣ Вселенскый съборъ, въ 32 пра-
вило, ублажава, похвалява и утвърждава Литур-
гій тѣ Святаго Апостола Іакова, брата Господня
по плѣтъ, Св. Василия Великаго и Св. Іоанна Злато-
устаго. Глѣдай въ кормчѣжъ книгъ, листъ 187.

Въвъ всичкы тѣ тыя свиты литургіи, быва
въспоминаніе и моленіе за умрѣлы тѣ три пѣти:
Първо, на проскомидисваніе то. Второ, слѣдъ Е-
вангеліе то въ общѣ тѣ ектеніѣ, и въ особнѣ-
тѣ за умрѣлы тѣ. Трете, по освященіе то на
страшны тѣ и животворящы тайны. Глѣдай въ
служебникъ тѣ.

Сжщый тѣ съборъ (шестый Вселенскый) въ
правило 74, така говори: Пирове въ черковытѣ
не ся правять, нито трапезы ся поставять, това
зарѣчя и Лаодикыйскый тѣ съборъ въ правило
28, както и Карфагенскый тѣ, въ правило 42.

Такыва трапезы за помянъ тія святи съ-
бори повелѣвать да ставать не въ черковытѣ,
сирѣчь не въ Божественны тѣ храмове, нѣ въ